

หวงรัก

บทที่ 41

แสงดาวนอนหนึ่งอยู่บนเตียงคนไข้ โบกหน้าที่เคียงดงามด้วยสีสันบัตินี้ขาวเผือด ผมหยิกยาวสยายเต็มหมอน เธอยังสวยงามไม่สร้างแม่ในยามเจ็บป่วย ภูรินั่งอยู่บนโซฟาสำหรับผู้มาเยี่ยม ถามตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่าเขาพาตัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับเธออีกทำไม

อรละออ โทรศัพท์มาหลายครั้ง มีการฝากข้อความเสียงไว้ ชายหนุ่มเปิดฟังแล้วก็ได้แต่ถอนใจ กังวานเสียงนั้นอ่อนเครือราวน้อยอกน้อยใจเสียเหลือเกิน

“...อรกับแม่รอทานข้าวนะคะ รับข่าวแล้วโทรหาด้วย...”

ชายหนุ่มต่อโทรศัพท์แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เขาจะพูดกับเธออย่างไรดี เสียงอ่อนๆ ดวงตาใสๆ ที่ไม่ว่าจะหลับหรือตื่นชายหนุ่มก็จำมันได้ดี เขาไม่อาจโกหกเธอ...

เขาต่อโทรศัพท์ถึงฟ้ารุ่ง

“คุณภูริ.....” หญิงสาวเรียกด้วยน้ำเสียงร้อนรุ่มกุ่มใจ

“คุณอยู่ที่ไหนคะ คุณอรตามหาอยู่ โทรศัพท์ถึงเธอหรือยังคะ”

น้ำเสียงของเธอเหน็ดเหนื่อย

“ผมอยากจะโทร แต่ว่ายังทำใจไม่ได้”

“ทำไมต้องทำใจด้วยล่ะคะ มีปัญหาอะไรหรือ”

“ผม...อยู่กับแสงดาว...”

“อะไรนะคะ”

“เขาพยายามจะฆ่าตัวตาย ผมไม่รู้จะทำอะไร... ผมไม่รู้ด้วยว่าทำไมถึงต้องมาช่วยเขาไว้ เวลาที่เราอยู่ที่โรงพยาบาล แสงดาวไม่เป็นอะไรแล้ว ผมไม่กล้าทิ้งไป กลัวว่าเขาจะคิดสั้นอีก”

ฟ้ารุ่งได้แต่นิ่งเงียบ

“กณาทอยู่หรือเปล่า.....”

“ค่ะ...”

“ฉันผมก็ควรจะวางสาย คุณจะได้ไม่มีปัญหา”

เธอมีปัญหายุ่งแล้ว กณาทเคร่งขรึมเป็นคนละคนนับแต่มีเรื่องแหวนวงนั้น เธอได้แต่พูดว่า

“กลับบ้านนะคะ คุณภูริ”

“ผมไม่อยากจะทิ้งแสงดาวไว้คนเดียว”

“คุณยังแคร์แสงดาวอยู่หรือ”

เสียงที่เงียบไปทำให้ฟ้ารุ่งต้องถอนใจหนักหน่วง

“ตั้งใจให้ดีๆ นะคะ คุณจะกลับไปเริ่มต้นกับแสงดาวใหม่หรือระหว่างแสงดาวกับคุณอร ใครมีค่ากว่ากัน”

ชายหนุ่มนิ่ง ที่สุดก็ตัดบทเสียงขรึม “ราตรีสวัสดิ์นะ ฟ้า... ผมคิดถึงคุณเสมอ” แล้วเขาก็ตัดการติดต่อ

ฟ้ารุ่งได้แต่ทอดถอนใจ

กณาทเดินมายืนฟัง ไกลพอจะได้ยินว่าฟ้ารุ่งกำลังพูดกับใคร สีนหน้าทำที่เคร่งขรึมราวกับฟ้ารุ่งทำผิด ทำให้หญิงสาวยิ่งรู้สึกอึดอัดนั้นจะเล่าให้เขาเข้าใจ ฟ้ารุ่งก็รู้ว่า กณาทไม่มีความรู้สึกในด้านบวกให้กับภูริ อีกทั้งความคิดที่ว่ากณาทเปลี่ยนไปเพราะมณชิรา ทำให้หญิงสาวหยุดตัวเองไว้ด้วยทิว

เธอเดินกลับมาเข้าห้อง ทิ้งกายลงนอนข้างลูกไม้พูดไม่จา

ชายหนุ่มเดินตามมาถามว่า “ภูริโทรมาทำไม”

“แสงดาวทำร้ายตัวเองค่ะ เขาอยู่กันที่โรงพยาบาล”

“แล้วมันเกี่ยวยังไงกับเราด้วย”

สีหน้าเคร่งขรึมของเขาทำให้เธอน้อยใจ ตวัดเสียงตอบ

“ไม่ทราบซิคะ”

ชายหนุ่มยืนนิ่ง อีกครู่หนึ่งก็เดินออกไปเงียบๆ ฟ้ารุ่งรู้ว่าเขากำลังโกรธ เธอยิ่งน้อยใจเมื่อคิดว่า กณาทไม่มีวันจะชอบภูริ ในเมื่อชายหนุ่มผู้นั้นพรากมณชิราไป แล้วก็โยนทิ้งง่าย ๆ อย่างไม่ใยดีทำที่ที่กณาท แสดงต่อเธอในระยะหลังๆ นี้ก็ช่างไร้หัวใจเสียเหลือเกิน ฟ้ารุ่งรู้สึกว่ราตรีนั้นช่างยาวนาน....

อรละออร้องไห้มาก่อนแล้วเมื่อขับรถคันเล็กที่ภูริซื้อให้มาที่บ้านน้อยของฟ้ารุ่ง ดวงตาบวมเป่งบอบช้ำ น้ำตาเต็มใบหน้า

หญิงสาวชี้ให้ฟ้ารุ่งดูภาพในหน้าหนังสือพิมพ์... ภาพของภูริที่มีสีหน้าทุกข์ร้อนกำลังประคองกอดแทบจะโอบอุ้มร่างที่ไร้สติของสาวสวยในชุดเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ สีอ่อนที่เปียกแฉะเนื้อ ตัวหนังสือขนาดใหญ่พาดผ่าน

“ดาวรุ่งกินยาประท้วงคนรัก ตั้งใจฆ่าตัวตายในอ่างน้ำ”

ฟ้ารุ่งทรุดลงนั่งอย่างอ่อนใจ อรละออได้แต่ร้องไห้

“คุณภูริทำแบบนี้กับอรได้ยังไง เขากลับไปตีกันตั้งแต่เมื่อไหร่ทำไมถึงทำกับอรแบบนี้”

“ใจเย็นๆ เถอะนะคะ คุณอร” ฟ้ารุ่งได้แต่ปลอบ ทั้งๆ ที่รู้สึกไม่สบายใจอย่างที่สุด ลูบหลังลูบไหล่คนที่กำลังร้องไห้คร่ำครวญ

“ทำใจให้หนักแน่นเอาไว้ อย่าเพิ่งด่วนสรุปตีความเอาเอง รอให้คุณฤมาแล้วค่อยถามว่าอะไรเป็นอะไร ความจริงอาจจะไม่มีอะไรก็ได้”

“เขารักกัน เขากลับไปดีกัน เออะอะอะไรก็อ้างเรื่องงานที่แท้เขาแอบไปคืนดีกัน” หญิงสาวเยาว์วัยคร่ำครวญพลางร้องไห้

“คุณอรอย่าเพิ่งเชื่อซิคะ นี่มันแค่ข่าวหนังสือพิมพ์ เขาจะเขียนอะไรก็ได้ รอฟังคุณฤมาก่อน”

“อรไม่เคยรู้เลยว่าคุณฤหายไปไหน โทรไปทิ้งข้อความไว้ก็ไม่เคยโทรกลับ” หญิงสาวเอาแต่ร่ำไห้ “เมื่อวานนี้อรโทรตามหาทุกที่ ไม่มีใครเห็นเขาเลย จู่ๆ ก็หายตัวไป ไม่เข้าประชุม ไม่ไปตามนัด คุณฤไปอยู่กับผู้หญิงคนนั้น....”

“เขาอาจจะไปเพียงเพื่อช่วยแสงดาว ไม่มีอะไรมากกว่านั้นก็ได้อ”

“แล้วทำไมไม่โทรหาอร มันลำบากอะไรนักหนา สละเวลาสักนาทีให้อรไม่ได้เชียวหรือ” เธอไม่วายตีโพยตีพาย “คนอย่างอรมีค่าสักนิดหรือเปล่า”

“พี่จะโทรหาคุณฤ จะบอกให้มารับคุณอรที่นี่” พ้ารุ่งพูด “แต่ว่าคุณอรต้องสัญญาจะว่าจะใจเย็นๆ เวลาคุณฤมา คุณอรต้องไม่ตีโพยตีพายต่อว่าต่อขาน ไม่มีผู้ชายคนไหนชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่เขาเองก็มีปัญหาจะคะ”

“คุณฤเป็นคนก่อเรื่องขึ้นเอง เขาเป็นคนสร้างปัญหา...”

“คุณอรต้องการเขาหรือเปล่านั้นคะ” พ้ารุ่งปลอบอย่างอดทน “อยากให้เขากลับมาหรือเปล่า”

หญิงสาวพยักหน้า น้ำตานองหน้าเป็นที่น่าเวทนา

พ้ารุ่งลุกไปต่อโทรศัพท์ ชายหนุ่มปิดเครื่องรับ มีแต่เสียงบอกให้ทิ้งข้อความไว้

พ้ารุ่งต้องถอนใจหนักหน่วงอีกครั้ง

“นี่พี่นะคะคุณฤ... คุณอรอยู่ที่นี้ กำลังไม่สบายใจมาก ช่วยโทรมาปลอบใจเธอและมารับเธอกลับบ้านด้วย.....”

เธอนิ่งไปชั่วครู่ เสียงที่พูดต่อวิงวอนยิ่ง

“...นะคะ คุณฤ พี่ขอร้อง โปรดกลับมาเถอะนะคะ.....”

รถยนต์คันหรูแล่นด้วยความเร็วค่อนข้างสูงไปตามถนนคอนกรีตที่ตัดผ่านมหานครไปสู่จังหวัดต่างๆ ชายคนขับมีสีหน้าเคร่งขรึม ผมที่ถูกเสยไว้ง่ายๆ ยุ่งเล็กน้อย ไโรนวดเคราเขียวครีมน เขาไม่ได้กลับบ้าน แต่วานอนค้างอยู่ที่โรงพยาบาลตั้งแต่เมื่อคืน

แสงดาวนั่งฟังหลังอยู่บนเก้าอี้ที่ถูกปรับให้เอนต่ำลงไปกว่าปรกติ ผมยาวถูกรวบไว้ง่ายๆ ไบหนังดงามที่เขาเคยคลั่งไคล้ไม่มีสีสันทัดแต่้ม ดูเธอทรุดโทรมลงด้วยการใช้ชีวิตสิ้นเปลืองเกินควรในช่วงเวลาที่ตีจากเขาไปอยู่กับพระเอกหนุ่มรูปงาม กลางวันถ่ายหนังถ่ายแบบในท่ามกลางสายลมแสงแดดบ้าง แสงไฟแรงกล้าส่องรอบด้านบ้าง ในยามราตรี เธอไม่เคยละวางเหล่า บุหรี่ และมีความรักความใคร่มากเกินไป

แม้กระนั้นชายหนุ่มก็รู้สึกว่าคุณแสงดาวยังดูเยาว์วัยไม่เสื่อมคลาย

‘...พาดาวไปจากที่นี่สักพักหนึ่งเถอะนะคะ ดาวต้องหนีให้พ้นจากพวกนักข่าว ขอเวลาดาวปรับใจปรับอารมณ์สักนิด แล้วดาวจะกลับมาสู่ชีวิตต่อ...’ คำวิงวอนนั้นทำให้ชายหนุ่มต้องขบรಥาเธอออกจากกรงเทพมหานคร

‘...ผมทำได้แค่พาคุณไปส่งเท่านั้นนะ ผมต้องกลับมาทำงาน...’

‘...ได้คะ คุณฤแค่ส่งดาวไว้ที่ไหนสักแห่งที่ไม่มีใครรู้จักพบเห็นก็พอ...’ นางแมวป่าของเขาพูดอย่างสงบเสงี่ยม ทำให้เขาใจอ่อน ‘...ถ้าเพียงแต่ดาวมีกำลังใจ ดาวจะสู้ต่อไปด้วยตัวเอง...’

หญิงสาวหลับตานิ่งมาชั่วเวลาหนึ่งแล้ว ชายหนุ่มชำเลืองมองขณะพารถมุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูง สัญญาณที่เครื่องโทรศัพท์บอกว่ามีการส่งข้อความเข้ามา ชายหนุ่มหยิบขึ้นมาเปิดรับฟัง

...นี่พี่นะคะคุณฤ... คุณอรอยู่ที่นี้ กำลังไม่สบายใจมาก

พี่ขอร้องละ โปรดกลับมาเถอะนะคะ.....

รถคันใหญ่ลดความเร็วลงในทันที ในอีกชั่วอึดใจก็จอดเข้าข้างทาง แสงดาวลืมตาขึ้น ยันกายขึ้นมอง

“ถึงไหนแล้วคะ คุณฤหยุดรถทำไม”

ชายหนุ่มหันมามองด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ผมเป็นห่วงว่าจะกลับไม่ทัน มีงานสำคัญรออยู่”

หญิงสาวทั้งกายกลับลงนอน “ดาวกลับไปพาร์ทเมนท์ไม่ได้ นะคะ ป่านนี้ผู้คนและพวกนักข่าวคงมารอกันแน่นไปหมดแล้ว”

ชายหนุ่มพูดขรึมๆ “ผมทำให้คนคนหนึ่งไม่สบายใจมาก เธอตามหาผมตั้งแต่เมื่อคืน เช้านี้คงเห็นข่าวในหนังสือพิมพ์ ผมไม่อยากให้เธอคิดมาก”

สีหน้าของคุณแสงดาวหม่นหมอง

“โทรหาซิคะ ถ้ามันจะทำให้คุณรู้สึกดีขึ้น”

ชายหนุ่มต่อโทรศัพท์ หากแล้วก็กลับตัดการติดต่อ

แสงดาวมองตาม ซ่อนความขุ่นเคือง หยิบเครื่องขึ้นมากดปุ่มโทรกลับ

“ดาวจะต่อสายให้เอง”

“ช่างเถอะ” ชายหนุ่มดึงโทรศัพท์กลับไปก่อนที่ปลายทางจะรับ
ทัน กดปุ่มลบหมายเลขที่ค้างอยู่ที่ทันที ภายใต้ประกายตาขุ่นเคือง
ของอีกฝ่าย เขาพารถออกจากที่มุ่งหน้าต่อไปในทิศทางเดิม

ชายหนุ่มโทรศัพท์ของบ้านพักริมทะเลไว้ก่อน แม้มันจะเป็น
สถานพักผ่อนซึ่งเป็นที่รู้จัก แต่ในช่วงเวลาในระหว่างสัปดาห์เช่นนี้
ที่นั่นแทบจะไร้ผู้คน แสงดาวจะอยู่ได้โดยไม่ต้องพบเห็นใครเป็นเวลา
หลายวันกว่าวันสุดสัปดาห์จะมาถึง เธอสามารถจะโทรศัพท์สั่งอาหาร
ให้มาส่งถึงตัวบ้าน หรือไม่ก็ปรุงอาหารง่ายๆ ทานได้เอง ด้วยอุปกรณ์
ทำครัวที่มีจัดไว้ครบครัน

ในที่สุด แสงดาวก็ได้ทอดตัวลงนอนบนเก้าอี้หวายถักตัวใหญ่ที่
ระเบียงบ้านพัก รัลมทะเลยามบ่ายที่เย็นสบาย เธอคืบบุรีไว้ใน
ระหว่างนิ้วมือ นอนตาลอยราวกับลูกแมวไร้ทรงเล็บ

“นอกจากเรื่องที่ทำค้างอยู่ ดาวไม่รู้ว่าจะได้เล่นหนังอีกหรือ
เปล่า ... ไม่เคยนึกว่าคนบางคนจะมีอิทธิพลมากพอที่จะหักเหชีวิต
ของดาวได้ขนาดนี้ ถ้าดาวรู้จะไม่พาตัวเข้าไปสนิทสนมด้วยตั้งแต่ต้น”

ชายหนุ่มเกาะราวระเบียงมองอย่างเคร่งขรึมฟังเธอบอกเล่า

“สายันท์รู้ดีว่าผู้ชายคนนี้อันตราย แต่เขาก็ส่งดาวเข้าไป เพียง
เพราะว่าต้องการเอาใจฝ่ายนั้น” เธอพูดอย่างคั่งแค้น “เขาบอกว่า
ถ้าอยากจะได้ จะรู้สึกอย่างไรก็ต้องผินใจ นายทงทำให้คนดังได้
ดาวก็เชื่อ”

“นายทงคนนี้ ต้องการจะนอนกับคุณละซี”

แสงดาวยกไหล่ “นั่นแหละคือจุดเริ่มของปัญหา”

“คุณยอมเขาหรือเปล่า”

“คุณนึกคิดว่าดาวยอมหรือเปล่านั้น”

“ไม่รู้ซี... ผมไม่รู้จักคุณอีกแล้ว เดาไม่ถูกหรอก”

หญิงสาวผุดลุกขึ้นยืน เน้นเสียงชัดถ้อยชัดคำ “ดาวไม่ยอมค่ะ”

เธอเดินมาหยุดใกล้ๆ “เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้เริ่มสั่งสอน
ดาว มีข่าวนั้นนี้ใส่ร้ายป้ายสีต่างๆ นานา เจ้าของหนังเจ้าของละคร
ผู้จัดรายการงานต่างๆ ที่เคยติดต่อด้วยค่อยๆ ถอนตัวไป ดาวกับ
สายันท์ทะเลาะกันทุกวัน แล้วสายันท์ก็เริ่มมีผู้หญิงอื่น”

ชายหนุ่มถามว่า “พวกคุณไม่ใช่ยอมรับเรื่องนี้ว่าเป็นธรรมดา
หรือ มีผู้หญิงอื่น มีผู้ชายอื่น เปลี่ยนคู่ไปไม่รู้จักจบสิ้น”

“แต่ดาวรับไม่ได้หรอกค่ะ ถ้าจะต้องเป็นอย่างนั้นจริงๆ ดาว
ขอเป็นคนธรรมดาที่ไม่มีใครรู้จักดีกว่า หลังจากเคลียงานที่ค้างอยู่เสร็จ
ดาวจะเลิกเล่นหนัง จะไปอยู่บ้านนอกเงียบๆ สักพัก แล้วค่อยคิดใหม่
ว่าจะทำอะไรดี”

“กว่าจะเคลียงานจบ คุณก็เปลี่ยนใจใหม่อีกแล้ว”

สีหน้าเธอร้าวราน “คุณดูสมน้ำหน้าดาวใช่ไหมคะ”

“ถ้าผมสมน้ำหน้าคุณ ผมก็ไม่มายืนอยู่ตรงนี้แล้วละ”

แสงดาวมองดูชายหนุ่มด้วยสายตาอ่อนเศร้า เดินเข้ามาถอด
รองเท้าแล้วซบหน้าร้องไห้อย่างอึดอัด

ชายหนุ่มเสียงอ่อน “อย่าร้องให้ก็ร้อง แต่อย่าเสียใจมากไป
เลย ไม่มีอะไรเลวร้ายเกินไปหรอก”

“คุณดู เปรี้ยวกลับมาเป็นเหมือนอย่างเดิมได้ไหมคะ นะคะ
เรามาเริ่มต้นกันใหม่”

ชายหนุ่มถอนใจ

“ใครคนหนึ่งจะต้องเสียใจมาก ถ้าผมทำอย่างนั้น”

“คุณรักเขาหรือคะ รักมากกว่าที่เคยรักดาวหรือคะ”

ชายหนุ่มนึกถึงผู้หญิงที่เขาไม่อาจได้มา... แล้วยังอระออีกคน
เขาไม่อยากจะทำร้ายจิตใจเธอมากไปกว่านั้น...

การรอคอยของอระอ ไม่ได้ให้ผลอะไรนอกจากเศร้าเสียใจ
มากขึ้น หญิงสาวเผลอหลับไปในเวลาบ่าย ครั้นพอตื่นขึ้นมา
คำแรกที่ถามก็คือ

“คุณดูริโทรมาหรือเปล่านั้น พี่ฟ้า”

ฟ้ารุ่งส่ายหน้า “เขาอาจจะไม่ได้ถือโทรศัพท์ไปด้วย”

อระอ หน้าเสีย เสียงไปนั่งเงียบๆ อีกครู่หนึ่งก็เริ่มร้องไห้

กณาทกลับถึงบ้านในเวลาค่ำ ฟ้ารุ่งและสาวใช้ช่วยกันเตรียม
อาหารรออยู่แล้ว หญิงสาวผู้เป็นแขกไม่ยอมแตะต้องสิ่งใดนอกจากนั่ง
ชิมเศร้า ฟ้ารุ่งกระซิบเล่าให้กณาทฟัง ชายหนุ่มรับฟังอย่างเคร่งขรึม
และสงสาร... ท่าทางของหญิงสาวผู้อ่อนเยาว์ เหมือนเด็กเล็กๆ ไม่
ประสีประสาที่กำลังถูกทำร้ายให้เจ็บปวด

เขายังรู้สึกซิงซังบุรี

ชายหนุ่มพยายามชักชวนให้เธอทานอาหาร พุดคุยให้สบายใจ
ถึงแม้ กณาทไม่ใช่คนช่างพูดช่างเล่น แต่ก็ทำให้อระอหยุดร้องไห้ได้
อีกครู่หนึ่ง เธอก็เริ่มทานอาหารและหัวเราะหัวใคร่กับเรื่องเล่าของเขา

ชายหนุ่มพุดเรื่องนั้นเล่าเรื่องนี้ ราวกับกำลังเล่านิทานหลอกเด็ก

และอรละออกก็ดูจะลืมนความทุกข์ใจไปชั่วขณะ ฟ้ารุ่งเสียดายที่ตนไม่มีคุณสมบัตินี้ ไม่เช่นนั้น อรละออกคงไม่ต้องเศร้าเสียใจอยู่ทั้งวัน

จนตีก คุณอุษณีย์จึงโทรศัพท์มาตาม

“คุณแม่บอกให้กลับบ้าน” ฟ้ารุ่งพูดพลอบๆ “คุณแม่เป็นห่วง ไม่อยากให้กลับตีกนะคะ”

“อรไม่อยากอยู่คนเดียว อรอยากอยู่กับพี่ฟ้าที่นี้”

“กลับบ้านเถอะค่ะ สงสารคุณแม่” ฟ้ารุ่งพูด “ประเดี๋ยว พี่ณาทจะนั่งรถไปเป็นเพื่อน พี่ฟ้าอยากให้คุณอรทำให้สบาย ถ้าคุณญูรมาก็คุยกันดี ๆ แต่ถ้ายังไม่ได้ข่าว ฟรุ้งนี้คุณอรมาหาพี่ฟ้า แต่เช้า แล้วเราไปตามหาคุณญูรด้วยกันดีไหมคะ”

หญิงสาวทำตาละห้อย กณาทจึงพูดว่า

“พี่จะขับรถไปให้ พอถึงบ้านคุณอรแล้วพี่จะนั่งแท็กซี่กลับ”

ฟ้ารุ่งมองตามร่างสูงใหญ่ ที่เดินตามหญิงสาวผู้อ่อนต่อโลกไปยัง รถยนต์คันเล็ก แม้จะมีสีหน้าเคร่งขรึม กณาทก็ทำโดยไม่มีอาการ ผินใจ ฟ้ารุ่งรู้สึกสะเทือนใจว่าคงมีเธอคนเดียวกระมัง ที่ไม่ได้รับ ใจจาก กณาท เลย ในระยะหลัง ๆ นี้

หญิงสาวโบกมือให้รถที่แล่นออกจากประตูไป อรละออกยังหัน มาโบกมือตอบ ยิ้มที่ส่งมาสดชื่นขึ้นกว่าเดิม... คุณอรหนอ... คิดอะไร รู้สึกอย่างไร ไม่เคยจะปิดบังเสแสร้ง ใครทำร้ายคุณอรลง คนนั้นไม่รู้ว่าจะ ใจใจทำด้วยอะไร คุณญูรินะคุณญูริ.....

ลูกชายหลับสนิทและฟ้ารุ่งก็ง่วงเต็มทนเมื่อได้ยินเสียงรถจอดที่ หน้าบ้าน คงเป็นกณาทส่งอรละออกกลับมากะมัง เธอต้องแปลกใจ เพราะได้ยินเสียงกริ่งเรียก รีบผุดลุกขึ้น สาวตัวออกไปที่ประตูรั้ว

คนร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างรถยนต์คันใหญ่ไม่แจ่มใสอย่างที่เคยเห็น เสื้อเชิ้ตสีขาวค่อนข้างยับ แขนเสื้อถูกพับรัดๆ อยู่เหนือข้อศอก ผมค่อนข้างยุง ไหลหวดเคราเขียวครี้ม

“คุณญูริ” ฟ้ารุ่งทั้งโกรธ ทั้งโล่งใจและยินดี “หายไปไหนมาคะ ทำไมถึงมาตีกบ้านนี้”

“คุณอรกลับไปแล้วหรือ”

“ไปแล้วค่ะ มานั่งร้องไห้อยู่ที่นี้ตั้งแต่เช้า เพิ่งจะไปเมื่อครู่นี้เอง พี่ณาทนั่งรถไปเป็นเพื่อน”

“ขอผมตีหมาแฟล็กถ้วยได้ไหม”

กณาทคงไม่ชอบแน่ถ้ากลับมาพบเห็น แต่ว่าท่าทางอิดโรย สีหน้าหม่นหมองเหน็ดเหนื่อยทำให้ฟ้ารุ่งต้องหลีกทางให้

“ล้างหน้าล้างตาก่อนซิคะ จะได้สดชื่น” เธอนำผ้าขนหนูผืนเล็ก ตามมาส่งให้

เมื่อเธอวางถ้วยกาแฟลงตรงหน้า ชายหนุ่มล้างหน้าตาจนดู แจ่มใสขึ้น แม้กระนั้นประกายตายังหม่นหมองเคร่งคิดไม่คลาย

“โทรศัพท์หาคุณอรสักหน่อยดีไหมคะ”

เขายกถ้วยกาแฟขึ้นดื่ม “รอไว้ฟรุ้งนี้เถอะ ปานนี้เขาอาจจะ นอนหลับปุ๋ยไปแล้วก็ได้”

“ฟรุ้งนี้แต่เช้าเลยใช่ไหม สัญญานะคะ”

เขายังคงนั่งเงิบ ความยุ่งยากใจปรากฏอยู่ในระหว่างคิ้วเข้ม

“แสงดาวเป็นอะไรหรือคะ”

“เขาผิดหวังเรื่องงานกับเรื่องความรัก...” ชายหนุ่มเล่าคร่าวๆ “เขาขอกลับมาเป็นเหมือนอย่างเดิม”

ประกายตาของหญิงสาววาววับขึ้นทันที

“แล้วคุณญูริจะว่าอย่างไร จะยอมรับหรือเปล่า”

“ผมไม่รู้”

สีหน้าเธอบอกความผิดหวัง “คุณยังรักแสงดาวอยู่หรือคะ”

“ความรักที่ผมมีต่อแสงดาว ไม่มีค่าควรจะรักษาไว้หรือสตุติ อะไรเลย” เขาพูดขรึมๆ “มันเป็นเพียงความลุ่มหลงผูกพันของ ร่างกายกับร่างกายเท่านั้น ถ้าทั้งชีวิตต้องมาจมนมกับแค่สิ่งนี้ มันจะไม่ไร้ค่าเกินไปหรอกหรือ”

“แล้วทำไมคุณถึงต้องใช้เวลามากมายกว่าจะยอมพูดกับคุณอร”

“คุณคิดว่าผมรักคุณอรหนักหรือ” น้ำเสียงย้อนถามร้าวราน

“ผมแค่เธอ ไม่อาจทำร้ายเธอ แต่ปัญหาก็คือ ผมไม่ได้รักคุณอรเลย”

ฟ้ารุ่งได้แต่นั่งมองอย่างอึดอัน

“เมื่อก่อนนี้ ตอนที่ผมอยู่กับแสงดาว ชีวิตในแต่ละวันมีสีสัน ผมไม่เคยคิดว่าผมขาดอะไร... แต่กับคุณอร.. ผมไม่เคยรู้สึกว่าได้ รับการตอบสนองจริงๆ เลย.. คุณอรเธอน่ารัก เธอดี แต่ว่าดีเกินไป..!”

น้ำเสียงเขาเจือหัวเราะขื่นๆ “รู้ไหม เราพูดกันไม่รู้เรื่องด้วยซ้ำ คุยกันคนละเรื่องอยู่ตลอดเวลา ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกเรา ไปกันคนละทาง ผมนึกภาพตัวเองใช้ชีวิตคู่กับคุณอรไม่ออกเลย ผมไม่มีวันจะมีความสุขไปได้”

ฟ้ารุ่งรู้สึกวุ่นใจถูกกดทับจนอึดอัน

“อย่างกังวลไปเลยนะคะ คุณญูริ แล้วทุกอย่างจะดีเอง ให้ โอกาสคุณอรอีกหน่อย ตอนนี้อัจใจเธอยังเป็นเด็ก แต่ต่อไปเธอก็ จะโตขึ้นพอจะทันคน...ทันคุณ...”

“ผมคงตายก่อนจะถึงเวลานั้น” ชายหนุ่มมองฟ้ารุ่งด้วยสายตาวิงวอน “เพราะว่าคุณอรช่วยให้ผมลืมคุณไม่ได้”

“ทำไมคุณถึงต้องเอาฉันเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย....”

สีหน้าของชายหนุ่มหม่นหมอง น้ำเสียงถามเจือกังวานขมขื่น “คุณรู้ไหมว่าทำไมผมถึงปล่อยให้แสงดาวไปกับผู้ชายอื่นง่าย ๆ โดยไม่ต้องต้านหรือพยายามตามกลับมา... รู้ไหมว่าเป็นเพราะผมเป็นห่วงคุณ... ผมรู้ว่าตราบไตที่แสงดาวยังอยู่ในระหว่างเรา ผมจะไม่มีวันได้คุณมา...”

“คุณภริ หยุดเถอะคะ ได้โปรดอย่าพูดอย่างนี้”

“ทำไมคุณถึงไม่ยอมรับรู้ ไม่ยอมเข้าใจ... ว่าผมรักคุณแค่ไหน ผมไม่ต้องการใครในชีวิตนอกจากคุณ คิดดูให้ดี ๆ ซิฟ้า ผมไม่เคยวิงวอนขอร้องใคร แต่มีตอนไหนบ้างที่ผมจะไม่วิงวอนขอร้องคุณ ขอให้คุณอยู่กับผม.. มีตอนไหนบ้างที่ผมไม่มีความสุขในเวลาที่เราอยู่ด้วยกัน....”

ฟ้ารุ่งผุดลุกขึ้นยืน เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหวั่นไหว

“เราอย่าพูดเรื่องนี้กันเลยดีกว่า กลับบ้านเถอะคะ กลับไปพักผ่อน พรุ่งนี้คุณต้องพบปัญหาอีกเยอะ”

ชายหนุ่มลุกตามมาจับมือบาง ๆ ไว้

“ทำไมคุณถึงได้รังเกียจผมนัก”

“ฉันไม่ได้รังเกียจคุณ แต่เราเป็นอะไรอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากพี่น้องและเพื่อน” ฟ้ารุ่งพยายามที่จะอธิบาย มือที่ถูกจับแข็งขึ้น ยิ่งเธอดึงกลับ มันก็ยิ่งถูกยึดจับมั่นคงยิ่งขึ้น

“คุณไม่ใช่บอกว่าคุณเป็นพี่น้องกับภรรยาหรือหรือ”

“มันไม่เหมือนกันค่ะ ฉันเป็นภรรยาของพี่ชายคุณ....”

“คุณเป็นทาสของพี่ชายผมต่างหาก เป็นคนที่เขาทิ้งไว้ให้คุณ คุณแม่ ไม่ได้เป็นเมีย เมียของเขาคือคุณนงนรีคนเดียวเท่านั้น เขาคิดอย่างนั้น ผมรู้และคุณก็รู้”

“ไม่จริง.... คุณพี่รักฉัน...” ฟ้ารุ่งน้ำตาซึมด้วยความสะเทือนใจ การพูดถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งบีบคั้นเธอจนเจ็บปวด ช่วงเวลาร่วมสองปีที่อยู่กับพีรชต์ในฐานะเมียที่ถูกทอดทิ้งได้ปลุกฝังแผลลึกที่ทำให้เจ็บปวดทุกครั้งทีนึกถึง

“พอคุณหญิงเสีย เขาก็จัดการให้คุณออกจากบ้านเพื่อให้คุณนงเข้ามา นี่นะหรือรักคุณ ผมต่างหากที่พยายามเรียกร้องให้คุณอยู่”

“โปรดหยุดพูดถึงคุณพี่เสียที เขาตายไปแล้ว....”

“แต่ว่าผมยังอยู่... ผมทรมาณใจเพราะไม่อาจจะได้คุณมา และยังคงทนเห็นคุณอยู่กับคนอื่น...”

ฟ้ารุ่งมองลึกลงในดวงตาของอีกฝ่าย เขาเจ็บปวดทรมาณเพราะเธอจริงหรือ เขารักเธอมากมายอย่างที่พูดจริงหรือเปล่า หรือว่ามันเป็นเพียงอารมณ์ที่วูบวาบของคนเอาแต่ใจที่ไม่ได้สิ่งที่ต้องการ

“ได้โปรดเถอะ ฟังผมหน่อย เชื่อหน่อยเถอะว่าผมรักคุณ...”

ฟ้ารุ่งไม่รู้ตัวเมื่อชายหนุ่มก้าวเข้ามาจนประชิด มืออุ่น ๆ ประคองใบหน้า แล้วริมฝีปากก็ก้มลงมาจุมพิต...

เธอรู้สึกเหมือนโลกได้หยุดหมุนไปชั่วครู่ พอบังคับตัวเองได้หญิงสาวก็ตื่นร่างสูงแข็งแรงออกไปด้วย น้ำตาลลอลตา

“ได้โปรดเถอะ อย่าทำอย่างนี้”

ดวงตาของอีกฝ่ายอ่อนเศร้า แต่ว่ายยังยึดเธอไว้มัน

น้ำเสียงเธออ่อน วิงวอน “ปล่อยฉันไปเถอะคะ อย่าทำให้เรื่องวุ่นวายอีกเลย”

“เพื่อความรัก ผมไม่เคยสนใจคำว่าวุ่นวาย” เขาพูดอย่างตื้อตึง “ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร มันคุ้มที่จะฝ่าฟันความวุ่นวายหากจะได้คนที่รักมาเคียงข้าง รักผมซิ ฟ้ารุ่ง แล้วคุณจะรู้ว่าไม่มีปัญหาอะไรข้างหน้าเรา ที่ยากจนแก้ไขไม่ได้”

“ฉันรักคุณไม่ได้....” เธอพูดพลางร้องไห้ ดันรนจนพ้นจากอ้อมแขนของอีกฝ่าย ในความรู้สึกหวั่นไหว เธอไม่รู้ตัวว่ากำลังพูดอะไรออกไป

“ฉันไม่ได้รักคุณและไม่มีวันที่จะรักด้วย คุณทำร้ายคุณพี่... ฉันลืมไม่ได้... ฉันคิดเสมอว่าเพราะเรื่องนี้คุณพี่ถึงตาย.. คุณเป็นคน...”

สีหน้าตระหนก ประกายตาร้าวรานของอีกฝ่ายทำให้ฟ้ารุ่งรู้สึกตัวและเสียใจ แต่ในความว้าวุ่นสับสน คำพูดที่พูดต่อ แม้จะวิงวอนกลับยิ่งทำร้ายกันมากขึ้น

“ได้โปรดไปจากชีวิตของฉันเถอะคะ ปล่อยให้ฉันเป็นอิสระ ฉันไม่อยากจะเกี่ยวข้องด้วยอีกแล้ว โปรดอย่ามาที่นี่อีก”

สีหน้าของคนพึงรัวราน ยังไม่ทันที่เขาจะพูดอย่างไร ประตูที่เปิดออกโดยชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่มีสีหน้าเคร่งเครียดทำให้ทั้งคู่หยุดชะงักหันมอง

ภรรยาจ้องมองคนทั้งสอง คนหนึ่งเสื้อผ้ายับยู่ ไโรหนาวเดรา เขียวครีมี อีกคนหนึ่งสวมใส่ชุดนอนบอบบาง น้ำตาลเต็มใบหน้า....